

Tato forma zasvěcení patří stejně jako ostatní formy zasvěcení (např. panen) k podstatě církve a spadá do samých jejích počátků.

Duchovní povolání zasvěcené vdovy spočívalo zejména ve službě přímluvné modlitby, doprovázené neúnavnou činnou láskou, skutky milosrdenství, upřímným postem a v neposlední řadě v katechezi, v duchovním vedení, např. v přípravě žen na křest. Zpočátku žily zasvěcené vdovy podobně jako panny ve svých domovech. Později se však pod vedením mnišky sdružovaly v chrámech a byla jim svěřována v církvi řada služeb. Přílišná vnější organizace a nadužívání služeb zasvěcených vdov vedlo časem k postupnému úpadku vdovství jako sekulární formy zasvěcení a od konce 15. století už liturgické knihy obřad zasvěcení vdov ani nepředpokládají.

V současné době dochází opět k rozkvětu zasvěceného laického života. Výrazně k tomu napomáhá i růst potřeby doplňování jednotlivých životních stavů v církvi a potřeby sdílení s ostatními věřícími všech základních hodnot ve společenství lásky. Zatímco však stav panen a poustevnický život laiků je v západní církvi již právně a liturgicky vymezen, u stavu zasvěcených vdov tomu tak dosud není.

Paní Marie Ventová usilovala dlouhá léta o obnovení stavu zasvěcení vdov, ale celá záležitost nebyla vůbec jednoduchá a jak se ukázalo, byl to „běh na dlouhou trať“. Myšlenky se ujal zejména P. Vojtěch Kohut a plzeňský biskup Mons. Fr. Radkovský. Pro plzeňskou diecézi vypracovali dokumenty, které upravují, jak by měla vypadat formace a život zasvěcených vdov a v čem spočívá. Jedná se zejména o Dekret o zřízení stavu zasvěcených vdov, Dar zasvěceného vdovství (Teologicko duchovní směrnice), Statut zasvěcených vdov, Obřad zasvěcení a Formační řád. S pomocí těchto dokumentů byl znovuzřízen biskupem Fr. Radkovským pro plzeňskou diecézi ad experimentum (na zkoušku) stav zasvěcených vdov (ordo viduarum) do té doby, než se podaří dosáhnout jeho definitivního schválení od příslušných vatikánských kongregací.

Život vdovy, která se rozhodne vzít na sebe stálý a církví stvrzený závazek žít zdrženlivě dle evangelijní rady čistoty, lze považovat za skutečně zasvěcený na úrovni řeholního zasvěcení. Výchozí situací zasvěcení vdov však není panenství (jako u zasvěcených panen), nýbrž vdovství. Smrtí manžela zaniká závazek vzájemného souhlasu a otevírá se možnost oddat se Bohu. Zasvěcené vdovství by však nemělo být vnímáno jako rozchod s minulostí nebo dokonce jako popření předcházejícího manželství nebo snižování jeho hodnoty. Zasvěcené vdovství zároveň nemá narušit vztah vdovy k vlastní rodině a příbuzným. S těmi má vdova naopak žít ještě v hlubším, láskyplnějším a starostlivějším styku než dříve.

Pro zasvěcené vdovství bylo již ve starověku typické vytvoření pouta k místní církvi a diecéznímu biskupovi a to je zdůrazněno i při současném znovuzřizování. Vdova zasvěcená Bohu ve světě bere na sebe závazek života podle evangelijních rad v místní církvi a proto vkládá svůj slib do rukou biskupovi, který je zároveň otcem celého stavu (ordo) vdov ve své diecézi.

Obřad zasvěcení vdovy paní Marie Ventové v naší katedrále byl vyjímečnou a slavnostní událostí, kdy jsme mohli být svědky obrození nejstarší podoby zasvěceného života. Po mnoha staletích bylo obnoveno jedno z dědictví prvních křesťanských dob. Ať tento krok je inspirací a povzbuzením i ostatním vdovám, které cítí volání k zasvěcenému způsobu života. Bohu díky!

Kéž se život zasvěcených vdov po vzoru svatých vdov v biblických a prvokřesťanských dobách stává účinným kvasem, který bude s to prokvasit i ostatní životy věřících! Díky vám všem!

Václava Říhová